

2009 Szent András havának
29. napján

BÉKEHÍR

40. SZÁM

Az Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

ÁDVENTI HIMNUSZ

Csillagok teremtő Ura,
hitünk örök fénysugara,
világmegváltó Krisztusunk,
hallgasd meg esdeklő szavunk.

Mert irgalomra indított
a halálthozó pusztulás,
megváltást hoztál: a beteg,
bűnös világnak gyógyulást.

A világ fáradt estelén,
mint nászteremből vőlegény,
elhagytad áldott Szűzanyád
méhének tiszta templomát.

Erőd és hatalmad előtt
térdre borulnak mindenek,
az égiek s a földiek
készséggel hódolnak neked.

Szent Urunk, hittel kér imánk,
ki egykor ítélőnk leszel,
ne érhessen minket soha
az álnok ellenség nyila.

Krisztus, legkegyesebb Király,
dicsérünk téged és Atyád,
s a Leletet, a Vigasztalót
most és örök időkön át. Amen.

(Ismeretlen IX. századi szerző.
Fordította: Farkasfalvy Dénes)

A tartalomból:

Liturgikus naptár • Laci atya elköszön • Elmélkedés • Mese • Vers •
Közös élményeink • Szentek élete • Programok

LITURGIKUS NAPTÁR

2009. december

1. kedd (Szent Blanka)
Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24
2. szerda (Szent Lúcius, Szent Szilvánusz)
Iz 25,6-10a; Zs 22; Mt 15,29-37
3. csütörtök: XAVÉRI SZENT FERENC (Szent Szofonias)
Iz 26,1-6; Zs 117; Mt 7,21.24-27
4. péntek (Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála)
Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31
6. vasárnap: ADVENT 2. VASÁRNAPJA (Szent Miklós)
Bar 5,1-9; Zs 125; Fil 1,4-6.8-11; Lk 3,1-6
7. hétfő: SZENT AMBRUS
Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26
8. kedd: SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep)
Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38
11. péntek (Szent I. Damazus pápa)
Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19
12. szombat (Chantal Szent Johanna Franciska)
Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13
13. vasárnap: ADVENT 3. VASÁRNAPJA (SZENT LÚCIA)
Szof 3,14-18a; Iz 12,2-6; Fil 4,4-7; Lk 3,10-18
14. hétfő: KERESZTES SZENT JÁNOS (Szent Venantius Fortunatus)
Szám 24,2-7.15-17a; Zs 24; Mt 21,23-27
16. szerda (Szent Adelhaid-Etelka)
Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23
20. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA (Szent Teofil)
Mik 5,1-4; Zs 79; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45
21. hétfő (Kaníziusz Szent Péter)
Én 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a Zs 32 Lk 1,39-45
23. szerda (Kenty Szent János, Szent Viktória)
Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lk 1,57-66
24. csütörtök (Szent Ádám és Éva)
2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79
25. péntek: KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE (Szent Anasztázia)
Iz 52,7-10; Zs 97; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18
26. szombat: SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ (ünnep)
ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Zs 30; Mt 10,17-22
27. vasárnap: SZENT CSALÁD (ünnep) (SZENT JÁNOS APOSTOL, Salkaházi Sára)
1Sám 1,20-22.24-28; Zs 83; 1Jn 3,1-2.21-24; Lk 2,41-52
28. hétfő: APRÓSZENTEK (ünnep)
1Jn 1,5 - 2,2; Zs 123; Mt 2,13-18
29. kedd (Becket Szent Tamás)
1Jn 2,3-11; Zs 95; Lk 2,22-35
31. csütörtök (Szent I. Szilveszter pápa)
1Jn 2,18-21; Zs 95; Jn 1,1-18

LACI ATYA BÚCSÚJA A BÉKE TÉRTŐL

Amikor Hajósi Áron megkért, hogy egy búcsúcíkket írjak az újságba, nagyon könnyen és örömmel fogadtam el a felkérést. Most, amikor már sokadjára kell nekifutnom ennek a cikknek, már nem megy olyan egyszerűen és könnyen.

2005 nyarán, a papszentelésem után minden nap izgatottan vártam a postást, hogy mikor kézbesíti már bíboros atya levelét, melyben megírja, hol lesz az első szolgálati helyem. Egy szép napon izgalommal telve még a postás előtt nyitottam fel, és olvastam, hogy első kápláni kinevezésem a Budapest- Angyalföld, Szent László Plébániára szól. Alig vártam, hogy jelentkezhessenek az első plébánosomnál, aki emlékszem, milyen kedvesen és örömmel fogadott. Sok mindenről beszéltek már az első találkozáskor, és Róbert atya sok-sok információja között az nagyon szöveget ütött a fejembe, hogy itt ezen a plébánián nincs igazán semmi, csak... Ekkor elkezdte felsorolni a nagyénekkartól a kisénekkaron, karitászon át a kisközösségekig a plébániai csoportokat. Csak kapkodtam a fejem, hogy mennyi minden van, és már azon aggódtam, miként is fogom tudni ezt mind átlátni, és ezekben bekapcsolódni. Aztán Istenbe vetett bizalommal megérkeztem az egyházközségbe. Az első misém 2005. augusztus 7-én kezdődött fél 8-kor. A harang nem akart elhallgatni, és csak a prédikáció végére sikerült leállítani. Amikor a mise végén bementem a sekrestyébe, Róbert atya azzal fogadott, hogy nem volt baj ez a hosszú harangszó, mert ez két dolgot is jelent. Egyik, milyen szeretettel várnak itt a hívek, a másik pedig, ami rosszul kezdődik az csak, jó lehet. Nem is tudom szavakba önteni, mennyire hálás vagyok ezért is Róbert atyának. Mintha csak a próféta szólt volna belőle. Az elkövetkező négy év az életemben minden nehézség és gond ellenére is a ti szeretetetekből és legfőképpen Isten kegyelméből csodálatos és gazdagító volt. A felszentelésünk előtti estén bíboros atya személyesen beszélt velünk, szentelődökkel és akkor lelkünkre kötötte, hogy jegyezzük meg: „a kápláni évek a tanulmányaink része”. Az Úristen hármunknak is megadta, hogy nagyon csodálatos legyen a tanulmányainknak ez az orvosi szóhasználattal élve rezidens szakasza. Annyira magával ragadott a „Béke tér”, hogy el is felejtettem bíboros atya szavait, és egy-két más kötelességemet, feladatomat kivéve, már-már szinte minden mást kizárva az életemből csak ennek a közösségnek éltem. Ebből az igazán édes álomból 2009. június 15-én ébredtem fel, amikor megtudtam, idén elhelyeznek a szeretett otthonomból, közösségemből.

Összegezve a közösen együtt megélt időt, nagyon hálás vagyok Istennek, hogy többeteket indíthattam, erősíthettem, továbbvezethettem vagy akár visszavezethettem Őfelé. Most ez a közös út megszakad. Megszakad, és nem véget ér. Nem tudom, hogy Istennek mi a szándéka és célja velem. Nem tudom, hogyan, hol akar az Ő szolgálatában állítani és én gyarló munkámat felhasználni, de biztos, hogy én veletek még találkozom. Ha máshol nem, akkor „odaát”, a legjobb helyen, a legjobb közösségben. Én mindig hálás szívvel emlékszem és fogok emlékezni rátok, hisz életemnek egy olyan kitörölhetetlen színe vagytok, melynél színesebb még nincs, és ilyen színű nem is lesz. Most, hogy egy másik szolgálati helyen kell „rezidens” éveimben tovább szolgálni, ahol sok minden más, mint a Béke téren, most értékelem

igazán a papságom első négy évében kapott minden személyt és pillanatot.

Bizonyára azonban vannak, akik nem teljesen örömmel emlékeznek rám vissza, mert Isten látja igazán, hogy akaratomon kívül, gyarlóságom, tapasztalatlanságom miatt sokakat megbántottam, vagy szavaimmal, vagy cselekedeteimmel, vagy éppen azzal, hogy nem szenteltem neki elég figyelmet, elnyomtam őket és jószándékú segítségüket. Ezúton is kérem őket, hogy bocsássanak meg nekem, és imádkozzanak értem, hogy azt a hibát, amit velük szemben elkövettem, Isten bölcsességével felvértezve soha ne kövessék el többet.

Ezután már csak a legfontosabb maradt hátra, a hálaadás. Sajnos a búcsúmisémén ez nem kapott bennem sem elég hangsúlyt, pedig hálával tartozom az Istennek értetek. Nem győzőm ezt a mulasztásomat is imáimban pótolni. Azonban köszönettel tartozom mindenkinek, aki engem segített, akár imáiban, akár személyesen de továbbra is segít és segíteni fog. Isten fizesse meg nektek a jószágotokat, mert én ehhez kicsi vagyok. Külön Hálával tartozom Istennek, hogy egy olyan atyát kaptatok utánam, aki kiegészíti mindazt, ami hiányzott belőlem.

Búcsú? Arról szó sem lehet. Én nem szeretnék tőletek búcsúzni. Igaz, hogy a bíboros atya más közösséget rendelt most nekem, és most már nem lehetek aktív „Béke téri”, mégis szívem mélyén én örökké az maradok, és bízom benne, hogy megengeditek annak is maradnom. Kérem rátok Isten bőséges áldását, és bízom abban, hogy ha már a közösséggel együtt egyhamar nem is de személyesen még minél többetekkel találkozhatom.

Laci atya

ELMÉLKEDÉS

ADVENTI VÁRAKOZÁS.

Samuel Becket szokatlan témájú darabját nálunk is játszották a színházak. Címe: „Godotra várva”. Két lerongyolódott útszéli vándor beszélget benne az élet értelméről. Párbeszédük lényege: az élet bohócjelenetek és unatkozások sorozata. Az unatkozások és értelmetlenségek közepette minduntalan visszatér a gondolat: hogy Godotra várnak.

Ki ez a Godot? – Nevében benne van a God = Isten szó, de alakja elmosódó. Valaki, akire az ember vár, akitől kérdéseire feleletet remél. A keresztény vallás is állandó várákozás. Csakhogy mi tudjuk, kire várunk: „Várjuk nagy Istenünknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét.” /Tit. 2,14./ Advent: Jézus eljövetelére való várákozás.

» I. VÁRUNK TÖRTÉNELMI ELJÖVETELÉRE.

Az istentávolba került emberiség évezredekken át várta a Megváltó érkezését. Tapasztalta, hogy az önmegváltásra nem képes. Saját erejéből nem megy. Nem elég a tudomány, a művészet, sem a törvény, vagy az áldozat. A megváltás csak Istentől jöhet. Ezért szállt feléje sóhaja: „Jöjj el, édes Üdvözítőnk!” Az első karácsony nagy tragédiája volt, hogy amikor végre eljött a Megváltó, „Övéi Őt be nem fogadták.” A mai karácsonynak két veszedelme van:

1. Sokan ma sem fogadják be.

Szabó Lőrinc novellája kísértetiesen megismétlődik napjainkban. Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén az egyik falu lakói a határban felállított Kálvária kereszt előtt kérik az Urat, jöjjön el közéjük. Hirtelen megelevenedik a szobor és Krisztus lelép a keresztről. A lakók megígérik, mindenben megtartják törvényeit. Jézus végigjárja a falut. Benéz a kocsmába és figyelmezteti a duhajkodókat: „Ne káromkodj!” Végigjárja a kórházat, és amikor látja, hogy az anya kényelme miatt emberi életeket pusztítanak el, odakiáltja: „Ne ölj!” Elmegy a bárba, buliba, és amikor látja az arcpirító viselkedést, így szól: „Ne paráználkodjál!” A bíróságon hallja a hazugságokat és figyelmeztet: „Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen!”

Pár nap múlva összesűgnak az emberek és követeket küldenek hozzá: „Úr Jézus, mióta köztünk vagy, nem érezzük jól magunkat. Menj vissza a határba a keresztfára! Minden ünnepen virágot viszünk keresztedhez, imádkozunk is hozzád. De azt nem engedjük, hogy a mi életünkbe beleszólj! Menj csak vissza a határba!”

Krisztus ma is megköveteli, hogy alkalmazkodjunk hozzá. Aki Őt be akarja fogadni, annak szakítania kell bűnös életével. Mivel erre sokan nem hajlandók, inkább úgy tesznek, mint annak idején Betlehem lakói: bezárják előtte ajtajukat.

2. Mások elvilágiasítják Jézus születésének ünnepét.

Vásárolunk és rohanunk, kis csomagokat készítenek, karácsonyfákat díszítünk. Ezt az ünnepet elborítják a reklámhegyek. Tudjuk, kinek jár karácsonyi üdvözlő, és hogy kiket kell a vacsorára meghívni. Végül halálosan elfáradva és elfásulva még énekeljük: „csendes éj!” De a titok, hogy emberré lett az Isten, csak szirupos érzéges és dekoráció. – írja Paul Roth : „Mentsd meg a karácsonyt!” című versében.

» II. VÁRUNK VILÁGVÉGI ELJÖVETELÉRE.

Amikor a földi történelem lezárul, amikor ennek a világnak vége bekövetkezik, akkor Krisztus diadalmasan visszatér. Hogy ez mikor lesz, azt nem mondta meg Jézus, de figyelmeztetett, hogy

1. Felkészülve várjuk.

Az Úr megrótta Noé kortársait, akik látták a jelet, a bárka építését, hallották Noé prédikációját a megtérésről, tapasztalták Isten türelmes várákozását 120 éven át, mégsem tértek meg. Ezért elvesztették életüket. Szorongató érzés, amikor a diák a felelősnél kénytelen bevallani: „Tanár úr, nem készültem!” Még borzasztóbb, ha valaki az érettségi előestéjén jön rá, nincs fölkészülve. De a legrtragikusabb, az élet végén rádöbbenni: nem állok készen a számadásra. Mert ott már nincs kisegítő kérdés, sem pótvizsga. Még osztályisméltésre sincs lehetőség.

2. Éberséggel várjuk.

Az Evangéliumban Jézus erre a virrasztó lelkületre buzdít. Mint az éjjeli őr a tolvajra, olyan éberem kell várni Urunk eljövetelére. Mint az őskeresztények, akik napi imájukban sürgették: „Maran ata!” = Jöjj el, Uram Jézus!”

3. Ünneplő szívvel várakozunk.

Azt mondja a róka a Kishercegnek: „Jobban szeretném, ha minden nap ugyanabban

az órában érkeznel. Mert ha én tudom, hogy négy óraker jössz, akkor már háromkor ünneplőbe öltöztetem a szívemet." Várjuk mi is ünneplőbe öltöztetett szívvel Urunkat.

» III. VÁRUNK ÉLETVÉGI ELJÖVETELÉRE.

Ez lesz Jézus harmadik eljövele. Ez biztosan bekövetkezik a halál pillanatában. Az Úr csodálatos ígérete fűződik hozzá: „Én előre megyek és helyet készítek számotokra. Aztán visszajövök értetek és magammal viszlek titeket. Mert azt akarom, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.”/Jn. 14, 3./

Szent Pál adventi végső üzenetként köti lelkünk: „Ne részegeskedésben és tobzódásban, ne civakodásban és fajtalanságban éljete, hanem inkább öltsetek magatokra Jézus Krisztust!”

dr. Hajnal Róbert atya

KÖZÖS ÉLMÉNYEINK

SOLYMÁR

2009.09.26.

Szeptemberben is volt lehetősége az aktívabbaknak részt venni egy kisebb kiránduláson. Bár a létszám alulmúlta a várakozásokat, a "kemény mag" viszont annál színesebb lett: valóban minden korosztálynak akadtak képviselői, továbbá azt is érdemes megemlíteni, hogy ez volt új káplánunk első kirándulása velünk.

Solymárra mentünk először busszal, ám, hogy ezúttal se maradjunk kaland nélkül, nem pont ott sikerült leszállnunk a buszról, ahol szeretnénk volna, de ez nem jelentett gondot. Megnéztük a szépen felújított várat, ahol kifújtuk magunkat, majd egy kisebb, ám annál lenyűgözőbb völgyben folytattuk a kirándulást. Végig egy nagyon szép patak mellett mentünk, megnéztünk egy nagyon szép vízesést is, forrást és a legmerészebbek egy barlangot is. Végül visszaértünk Solymárra, ahol egy múzeumot szeretnénk volna megnézni, ám ez karbantartás miatt zárva volt, de a templomba sikerült bejutnunk

és meghallgatnunk egy szép történeti áttekintést. Szeretnénk volna megnézni még egy kálváriát is, ám a helyiek útbaigazítását követve végül csak a környék házait tudtuk közelről szemügyre venni.

A kirándulást a résztvevők olyan szépnek találták, hogy született egy elhatározás, miszerint tavasszal visszatérünk a helyszínre, de ekkor már két keréken. Reméljük többeknek sikerül eljönni!

jan

ZARÁNDOKLAT KALOCSÁRA

2009.10.10.

Október 10-én indultunk 43-an Kalocsára, az ezeréves érsekség meglátogatására, melyet Szent István király alapított, és máig fennmaradt.

Korán indultunk, de Róbert atya kijött a templom elé és áldását adta ránk. Minden időjárás-jelentés esőt jósolt, ám megtörtént az első csoda. Egész utunkon meleg, kora őszi napsütés volt. Csak éjjel jött egy jó nagy eső. (Róbert atyának nagyon jó összeköttetései vannak az időjárás Irányítóval.) Utunkon Tibor atya volt a lelkivezető, aki új helyén először vezetett zárandoklatot. Mottóul az „örizd meg a hitet” (1 Tim 1, 19a) ígét választotta Szent Páltól.

Indulás után reggeli imádságként a dicsőséges Rózsafüzért mondtuk el, majd énekeltünk egy kicsit. Tibor atya egy előadással készült, elmondta nekünk Kalocsa történetét, a tervezett látnivalókat, és azt, hogy mit jelentett és jelent ma is a hit, elsősorban Istenben, de nem utolsósorban nemzetünkben, erőkben, az összetartásban. Kalocsát nagyon sok megpróbáltatás érte, pusztított a tatár, török, tűzvész, de fennmaradt. Első érseke Asztrik apát volt, aki a pápától elhozta Szent Istvánnak a királyi koronát. Domborműve a székesegyház jobb oldalán található. Későbbi érsekei közül Csák Ugrin a tatárok elleni küzdelemben vesztette életét, Tomori Pál pedig a törökök elleni mohácsi csatában esett el.

Szerencsésen megérkeztünk Kalocsára. Még a délelőtt folyamán megnéztük az Érseki Könyvtárat és az Érseki Kincstárat. Csodálatos élmény volt. A könyvtár a barokk stílusú püspöki palotában van, ahol ma is székel a kalocsai érsek. Pont délben szentmisét mondott nekünk Tibor atya a székesegyházban. Gyönyörű templomot láttunk, mely négyszer is újraépült – tehát fennmaradt. Mai kinézete túldíszítettségével varázsolt el bennünket. Gyönyörű ablakai, festményei, monumentális méretei vannak.

A Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt templomban jó volt együtt imádkozni. A szentbeszéd a kánai menyegzőről szólt és a mottója a Szűzanya szavai voltak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Milyen könnyű volna minden, ha a szolgál példájára mindent megtennénk, amit csak Jézus mond nekünk. Ez a kérdés ma is aktuális. Szentmise végén újra meglepetés ért bennünket. Egy rövid orgonakoncerten vehettünk részt, mely csodálatos élményt nyújtott. Az ebédet a Szentháromság téren levő parkban oldottuk meg. Leültünk a délutáni napsütésben és mindenki megette az otthonról hozott ételmét, közben meg szabadon beszélgettünk egymással. A délutáni program keretében a kalocsai Paprika Múzeumot és a Népművészeti Tájégházat látogattuk meg, mint a hely jellegzetességeit.

Későn délután indultunk haza. Az úton új éneket tanultunk. Amikor hazahoztunk, Róbert atya éppen befejezte az esti szentmisét és jött ki a templomból, ahol tudom, hogy értünk is imádkozott. Körbe álltunk, és kézen fogva együtt énekeltük Róbert atyával az „Erdő mellett estvé lettem” című éneket, majd elmeséltük neki napi élményeinket, elbúcsúztunk és igyekezett ki-ki az otthonába, mert néhány esőcsepp már megjelent az aszfalton.

Köszönjük Tibor atyának a lelkes vezetést, Róbert atyának az imádságos

támogatást, minden résztvevőnek a türelmet, az összeszedettséget, mellyel jelen voltak, Klárikának a szervezést és az odafigyelést és a gépkocsivezetőknek a biztonságos vezetést. Adja Isten, hogy máskor is részt vehessünk ilyen tartalmas lelki zárándoklaton.

Dr. Wusinszky Klára

SÁROSPATAK

[irodalmi kirándulás a Kalóczkai család szemszögéből]

2009.10.23-24.

Októberi kirándulásunkat Sárospatak és környékére szervezte a plébánia. A reggeli ébredésünk nem sok jóval kecsegtetett, az eső kopogó hangjára ébredtünk. Az utazásunk alatt végig kísért minket az eső, de az Isteni gondviselés most is velünk volt. Délre elkergette a fekete felhőket és eltehetők az esernyőket.

Első napon a Zempléni hegység gyönyörű táján utaztunk. Az első látnivalónk Boldogkőváránál a vár. Itt a gyerekek előadásában meghallgattuk a vár legendáját. (Bodó úr segítségnyújtását IV. Béla királyunknak és Bodó 7 szép lányának eszességét.) Továbbhaladva Göncre és Vizsolyba érkeztünk, ahol megnéztük a Károli Gáspár Múzeumot és a református templomot. Utunkat keskeny utakon folytatva nem mindennapi csodát láttunk meg. Egy kis tó, sziklára épített Károlyi vadászkastély, erdei kisvasút, nemzet nagyjai fából faragva - ez mind Kőkapu. A Károlyi családnál maradván eljutottunk Füzérradványra, ahol a család régi kastélyát nézhetjük meg. Az ablakon betekintve felcsillan a szemünk, a kandallóban ég a tűz, az asztal hollóházi porcelánnal megterítve. Mosolygunk, csak nem vacsorával várnak minket?! A kastélyban megtaláljuk a múlt nyomait, mivel egészségügyi intézményként, majd szállodaként üzemelt. A korai sötétedés miatt sajnos nem láthattuk a csodás kertjét, ahol hazánk egyik legöregebb platánfája található. A hosszú nap után elindultunk Sárospatakra, a szállásunkra. Volt, aki már a nyári tábor után ismerősként üdvözölte a plébániát és a plébánost. Miklós atya nagy szeretettel fogadott minket. A 17 éve tolószekebe

került atya elmesélte élete küzdelmeit, a templom ereklyéit és történeteivel a mi értékeinket is. Hálát adva az eltelt napunkért misével zártuk a napot, majd finom vacsorával várt minket, Szolnoki Vica.

Másnap reggeli ima, reggeli, egy kis emlékeztető az előző napról, „csokoládé-esővel”, jutalmazva. A délelőtti programunk egy kis kirándulás volt a Tengersizemhez sártengeren keresztül. Volt aki feladta és visszafordult, volt aki felhúzta sár-bocskorát és feljutott a Megyeri-hegy tetejére. Itt egy tábori misét tartott Tibor atya, amihez idegenek is csatlakoztak. A Kazinczy emlékév apropóján utunkat Széphalom felé folytattuk. Megnéztük a Magyar Nyelv Múzeumát, ahol a magyar nyelvről nagyon sok kérdés merült fel bennünk. Az elpusztult Kazinczy-kúria parkjában Ybl Miklós tervei alapján épült fel az emléksarnok (mauzóleum), amelynek kiállítása a nyelvújítók életpályáját idézi föl. A Bodroghöz Árpád-kori településére is eljutottunk, ahol az egyik legnagyobb, reneszánsz kori Mágóchy-kastélyt nézhetjük meg. A kirándulásunkra a koronát a Rákóczi-vár megtekintése adta. A Vörös-toronyból utolsó letekintés Sárospatakra, a Bodrogra és a csodás naplementére.

Ez a kirándulás nem csak a Zempléni hegyek szemet gyönyörködtető látnivalójától volt értékes, hanem az útiterv alapján keresett versek felolvasása is mélyen a lelkünkben maradt.

a szülők

Ismételten nagyszerű kirándulás szerveződött a Béke téren. Október 23-án, pénteken reggel indultunk busszal Sárospatakra. A szállás egyesekben nosztalgiát keltett, mivel a nyári tábornak is szállást adó görög katolikus templomnál szálltunk meg éjszakára.

Voltunk Boldogkő várában, ahol a Béke téri színjátszó csapat tagjai előadását is meghallgattuk a vár építésének legendájáról. Göncön a vizsolyi biblia történetét ismertük meg Tibor atyától és a helyi tárlat vezetőtől. A nap folyamán szerencsénkre eső nem ért minket. Egyszer-egyszer csepergett, de minden alkalomkor szárazon megúsztuk. Voltunk a telkibányai aranymúzeumban is, ahol fából faragott bányászokkal is megismerkedtünk. A buszon folyamatosan jó hangulat uralkodott. Szálláshelyen Miklós atya elmesélte élete és a kápolna történetét, majd Tibor atya misével zárta napunkat. Vica még idehaza pörköltet készített amit közösen fogyasztottunk el este. Finom volt, s már mindenkinek jól esett a meleg, főtt étel.

Reggeli ima, reggeli és korán buszra szálltunk. Megnéztük a pataki várat, s a környék nevezetességeit. Tengersizemhez a feljutás igazi kihívást jelentett, hisz az előző napi folyamatos esőzés után a talaj teljesen szétázott, óriási sártengerben haladtunk a csoporttal. Páran megelégtettek, s megfutamodtak. Bevallom én is közöttem voltam.☺! Pácín és Széphalmon is megfordultunk. Majd útnak indultunk a megszokott szmogos levegős, nyüzsgő fővárosunk, otthonunk felé.

Tíz óra tájt érkeztünk meg a Béke térre, majd, mint a hangyák, kik élelmet keresnek a bolynak szétszóródtunk. Vasárnap pedig újra egymásra mosolyoghattunk az agapén.

a gyerekek

CSODA*„Csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem”*

November 22-én egyházközségünk mintegy ötven tagja részesült a betegek szentségében. Talán nem is vagyunk tisztában azzal, miféle csodák történnek a szentségek kegyeleme által, beteg, illetve a Mennysors felé tartó testvéreink életében.

A közelmúltban történt. Az Édesanyám a 94. életévében járt. Fizikai és szellemi képességének csak a töredéke volt már a birtokában. Mégis, amikor Róbert atya a nyáron a betegek szentségében részesítette, a szobából kijöve a következőt mondta: „Nahát, ebben a korban milyen ritka, hogy valaki ilyen szellemű maradjon.” „Igen, Róbert atya, de csak egy fél óráig, amíg Ön itt volt.” Az állapota nem javult, sőt romlott. Bevallom, azért imádkoztam, hogy ha menni kell, akkor az Úr minél előbb vegye magához, mert ez a földi élet már nagyon nehéz neki.

Augusztusban előzmény nélkül váratlanul két szót mondott nekem teljesen érthetően és tisztán: „Holnap elmegyek.” Mi ez? Aki nem tudja, hogy pontosan hol van, nem tudja, milyen nap van, hogy reggel vagy este van-e, honnan tudhatja, hogy mikor van holnap? Nem tudtam, hogy mit kezdjek ezzel a két szóval, de azért tartottam a másnaptól.

Másnap tényleg elment. Csöndben, békésen, alig észrevehetően ment el. Egy Anya elvesztése nem leírható. Olyan ürességet éreztem, mint amikor a lakás megmarad, de az összes berendezés eltűnik. Az ember gondolkodik azon, hogy melyik szobában jár, mert csak az üres falakat látja, és így mindegyik egyforma.

Nem tudom, hogy szomorú voltam-e, vagy sem. Hiszen egy ilyen Édesanya, ilyen feleség mint Ő, hova máshova, mint a mennysorsba jutna. Példás hitéletet élt, anyai szeretetét az első perctől az utolsóig éreztem. Segített mindenkinek és Őt is szerették. Ezekkel a gondolatokkal nagyjából megnyugtattam magam. Mégis nagyon szerettem volna valamilyen apró jelet kapni, valamilyen bizonyosságot szerezni, hogy Ő már ott van. A szentmisén elhangzik a számomra legszebb és legfontosabb mondat: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.” És ez szóról szóra megtörtént. Halála után a második éjszaka közepén arra ébredek, hogy Édesanyám szólít. Hangja félreérthetetlen. Csak a becenevemet mondta, ahogy Ő szólított. Az Úr mégis eljött a hajlékomba, az Édesanyám hangját hozta el. Csak egy szót szólott, de ez elég volt nekem. Ezt csak hívő ember hiszi el.

Most már bátran hirdetem mindenkinek, hogy érdemes kegyelemért imádkozni az Úrhoz. Mert milyen is a kegyelem? Pontos, hatékony, tökéletes, vagyis isteni.

Boldis Dezső

HIRDETÉSCSEKÉSZ JUBILEUM

Templomunk cserkészcsapata közös hálaadással és szentmisével ünnepli alapításának 70., újjá alapításának 20. évfordulóját 2009. december 5-én, 16 órakor. A szentmisét Ugróczy Gyula atya, tiszteletbeli parancsnok celebrálja. Minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

Cserkészek

SZENTEK ÉLETESZENT ANDRÁS APOSTOL

November 30.

+Petra, 60.

Szent János elbeszélése szerint András egyike annak a két tanítványnak, akik először követték Jézust. Kezdetben Keresztelő János tanítványai közé tartozott, de amikor meggyőződött róla, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, hozzá csatlakozott. Ezért vitte el Jézushoz a testvérét, Simon Pétert is (Jn 1,35--42).

A Márk-evangélium szerint Jézus maga hívta meg Simonnal és Zebedeus fiával, Jakabbal és Jánossal együtt a Galileai-tó partján (1,16--20; vö. Mt 4,18--22). András jelen van, amikor Péternek, Jakabnak és Jánosnak az utolsó időkről beszél Jézus az Olajfák hegyén (Mk 13,3), és Fülöppel ő viszi a pogányokat Jézushoz az utolsó napokban (Jn 13,22).

Az újszövetségi apokrif iratok, különösen az András Cselekedetei sok részletet közölnek az apostol életéből, de ezek történeti hitelessége nagyon kérdéses. Az apostolok szétválása után András Kisázsia tartományban a Fekete-tengertől délre fekvő vidéken, Thrákiában és Görögországban hirdette az evangéliumot. Biztosnak látszik a hagyománynak az az adata hogy 60-ban az achaii Petra városában keresztre feszítették. Keresztjének szarait nem derékszögben, hanem átlósan ácsolták, ezért nevezik András-keresztnek ezt a formát.

Ereklyéit a 4. századtól Konstantinápolyban őrizték, 1208-ban erőszakkal vitték át Amalfiba. II. Pius pápasága idején, 1462-ben a fejet Rómába vitték. 1964-ben, a keleti és nyugati Egyház kiengesztelődésének jeleként a pápa átadta a konstantinápolyi pátriárkának, és Petrába, vértanúsága helyére került vissza.

Ünnepét a naptárak november 30-ra teszik. Rómában a 6. század óta ünneplik.

András életéről -- aki az elsők között követte Krisztus hívó szavát: „Jöjjetek utánam, én emberhalásszá teszlek titeket!” -- az evangéliumokból keveset tudunk meg. Annál többet mond el az András Cselekedetei című apokrif könyv. Elbeszéli, hogy milyen viszontagságok közepette vitte Krisztus örömhírét András apostol Örményország napégette pusztaságain, Kurdisztán szakadékos hegyein át a Fekete-tenger partjáig. Feltűnik a szkíták földjén is, és hirdeti az evangéliumot a nomád

pásztorok és vadászok sátraiban. Végigjárja Thrákiát és Görögországot, míg végül Achaiában Aegeas prokonzul elé állítják.

A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy az az András, aki lerontod a bálványok templomát, és az embereket abba a babonás szektába csábítod, amelynek kiirtására a római császárok parancsot adtak?” András így válaszolt: „A római császárok még nem ismerték föl, hogy Isten Fia minden ember üdvösségéért jött el”, és meggyőző tanúságot tett Jézus mellett.

Aegeas kifakadt: „Csodálkozom rajta, hogy értelmes ember létedre hogyan tudsz olyan valakit követni, akiről magad mondod, hogy keresztre feszítették.” Erre András elmagyarázta, hogy Jézus kereszthalála misztérium, és hajlandónak mutatta magát arra, hogy e misztériumról többet is elmondjon, ha a helytartó halani akarja. Aegeas így felelt erre: „Én türelemmel meghallgatlak, de ha te utána nem teszed meg engedelmesen, amit mondok neked, magad is megtapasztalhatod a kereszt misztériumát!”

András egy nagy beszédben föltárta a kereszt által történt megváltást. A helytartó egyre türelmetlenebbül hallgatta. Végezetül börtönbe küldte, hogy András rájöjjön: teljesen értelmetlen dolog önként a kereszthalált vállalni és kitenni magát a legszörnyűbb kínoknak. Amikor a legválogatottabb kínzások sem törték meg, parancsot adott, hogy feszítsék keresztre.

Amikor András megpillantotta a számára készített keresztet, hangosan fölkiáltott: „Üdvözlégy, szeretett kereszt! Te szépséget és ragyogást nyertél az Úr tagjaitól. Mert mielőtt az Úr fölszállt volna reád, a föld rémülete voltál, most azonban rajtad keresztül az én Uramhoz megyek!”

Miután megfeszítették, két napig függött András a fán, s a legenda szerint ő maga tartotta vissza az embereket attól, hogy levegyék. A harmadik napon véget értek kínjai. Halála pillanatában csodálatos fény ragyogta körül, és Krisztus hűséges vértanúja látta, hogy dicsőségében jön el érte az Úr.

forrás: www.katolikus.hu

MESE (NEM CSAK GYEREKEKNEK...)

SZEGÉNY DZSONI ÉS ÁRNKA

[hetedik fejezet]

amelyben a tizenkét nagyon testvérrel találkozunk, és Árnika jól leteremti őket Szegény Dzsoninak meg repesett örömeiben a szíve. Attól is, hogy Rézbányai Győző jókedvűen kiabál, meg attól is, hogy most már egykettőre Csodaországba érnek, a Hétfejú Tündér színe elé.

- De ha Csodaország felé mennek, akkor még találkozni kell nekik a tizenkét testvérrel.

- Milyen tizenkét testvérrel?

- Te mondtad egyszer, hogy Csodaország mellett lakik tizenkét testvér.

- Én mondtam?

- Persze, hát nem emlékszel?! Akik olyan nagyon testvérek!

- Ja, akik nagyon testvérek. Tudom már. Hát persze hogy találkoznak velük.

Félúton járhattak Rézbányai Győző virágos rétje és Ajahtan Kutarbani király faszin-

delyes palotája között, amikor megláttak egy torzonborz, zsúpfedeles házikót.

- Nagyon megszmajztam – mondta Árnika –, kérjünk itt egy pohár vizet.

Bement szegény Dzsoni a házba, köszönt illendőképpen, s látja ám, hogy tizenegy mogorva ember ül egy asztal körül. Nagyon hasonlított egymásra a tizenegy ember, a vak is láthatta, hogy ezek bizony testvérek. Már éppen mondani akarta szegény Dzsoni, hogy egy pohár vizet kér, amikor mind a tizenegy testvér fájdalmasan fölördített, és a lábaihoz kapott. De olyan egyszerre ám, mintha vezényszóra csinálták volna. Fölugrott mind a tizenegy az asztal mellől, ugráltak bal lábon, a jobb lábukat meg szorongatták.

- Az ostoba! A fajankó! Az ügyetlen kétbalkezes! – kiabálták.

- Mi az, megbolondultatok? – nézte őket csodálkozva szegény Dzsoni.

- Megbolondultunk?! Megbolondultunk?! Ördögöt bolondultunk meg! Csak ez a kétbalkezes a lábára ejtette a fát.

- Kicsoda?

- Hát a tizenkettedik testvérünk. Elment az erdőre fát vágni, és puff, ajaj, jaj de fáj a lábunk, a lábára ejtette a fát az ostoba.

- Honnan tudjátok? – kérdezte szegény Dzsoni.

- Hát te nem tudod, hogy átok ül rajtunk? Ami egyikünknek fáj, az fáj a többi tizenegynek is, ajaj, rettenetes ez! Képzeld csak el, te vándorlegény, milyen szörnyű az életünk. A múltkor ez a nyavalyás beleesett a folyóba, és nem tud úszni, ott fuldokolt, küszködött az árral, mi meg valamennyien fuldokoltunk a parton.

- Éppen te beszélsz! Te meg tegnap telezabáltad magad, és egész éjjel fáj a gyomrunk! Te lóbelű! Minek zabálsz annyit?!

- Neked csak ne járjon a szád, te meg eltévedtél a múltkor az erdőben, három napig fáztunk és éhezünk miattad, mert sose tudod megjegyezni az utat.

Már-már hajba kaptak a testvérek, szegény Dzsoni csak kapkodta a fejét, ugrált a tekintete a tizenegy testvéren. Azok meg nagy hirtelen abbahagyták a hajcihőzést, nekikezdték nyögni.

- Hű, de nehéz! – mondták.

- Jaj, de nyomja a vállam! Haj, de göcsörtös ez a fa! Ej ez a féleszű, a fenének cipel ilyen nehezet!

Nyögött, nyöszörgött a tizenegy testvér, hogy jobban se kellett.

- Most meg mi bajotok? – kérdezte szegény Dzsoni.

- Most hozza hazafelé a fát a tizenkettedik testvérünk. Azt, amelyiket az előbb a lábára ejtett... Az örült, pont ilyen nehezet választott. Jaj, de megvert bennünket az isten!

És ekkor megszólalt szegény Dzsoni hóna alatt Árnika:

- Szégyelljétek magatokat.

Fölkapták ám a fejüket a testvérek.

- Ezt meg ki mondta? A kacsád?

- Tud beszélni a kacsád?

- Tulajdonképpen nem kacsá. Királykisasszony – mondta szegény Dzsoni.

- Ugyan már! Nem hisszük – mondták a testvérek, és közben nagyokat nyögtek, meg tapogatták a vállukat fájdalmas arccal. Úgy látszik, a tizenkettedik testvér nagyban cipelte a fát.

- Könnyen bebizonyíthatom – mondta szegény Dzsoni.

- Legyek én a kacsá, s Árnika az ember!

S hopp, ott állt Árnika a testvérek előtt, hóna alatt a kacsá. Kerekre nyílt a szeme a tizenegy testvérnek.

- Hű, de szép lány vagy! – mondták, pedig Árnika igencsak haragosan nézett rájuk.

- És melyikötöknek kell mondani, hogy változtatok át? – kérdezte az egyik testvér, s közben mind a tizenegyen megkönnyebbülten felsóhajtottak, mert a tizenkettedik testvér letette a fát, megállt pihenni.

- Mindig annak kell mondani, amelyikünk az ember – válaszolt Árnika.
- S nem félsz, hogy egyszer az ott a hónod alatt, ha ő lesz ember, elhajít, s úgy otthagya, hogy azt se mondja, fapapucs? Aztán maradhatsz örökre kacska.
- Na látjátok, ez a ti bajotok! – mondta haragosan Árnika.
- Tényleg igaz, hogyha egyikük akarta volna, örökre kacska marad a másik?
- Igen.
- Ez nekem eszembe se jutott.
- Nagy szerencse, hogy nem jutott eszedbe.
- És Árnikának meg szegény Dzsoninak?
- Gondolhatod. Őnekik aztán az eszük ágába se!
- De ezeknek a testvéreknek, látod, hogy az eszük ágába jutott.
- Hát éppen azért kínlódnak, mert ilyen srófra jár az eszük.
- Ha nem ilyen srófra járna az eszük, akkor most mind a tizenegyen elmennének segíteni annak a testvérüknek, aki a fát hozza, igaz? És akkor nem kellene nekik nyögni meg nyalyogni, könnyebb volna mind a tizenkettejüknek.
- Na látod! Éppen ezt akarja mondani nekik Árnika is.
- Ha mi ketten ilyen nagyon testvérek lennénk, hogy mi az egyikünknek fáj, az fájna a másikunknak is, az jó lenne vagy rossz?
- Én azt gondolom, hogy mi ilyen nagyon testvérek vagyunk. Legalábbis, ami neked fáj, az fáj nekem is.
- De én úgy gondolom, hogy a hasra esésem is fájna neked, kék foltok lennének tőle a hasadon meg a térdeden.
- Szerinted jó lenne vagy rossz?
- Akkor én biztos nagyon óvatosan futkároznék, hogy hasra ne essek, nehogy neked fájjon.
- Nagyon kedves tőled.
- Te meg kevesebbet cigarettáznál, igaz, mert én is köhögnék különben reggelként a cigarettázásodtól.
- Azt hiszem, inkább egészen leszoknék a cigarettáról.
- Akkor az nem is lenne olyan rossz. Vigyáznánk magunkra is meg egymásra is. Mondja meg a testvéreknek Árnika, hogy vigyázzanak egymásra, jó?
- Már mondja is.
- Ó, ti balgatók – mondta Árnika –, inkább fuldokoltatok a parton, ahelyett hogy beugrottatok volna és kihúzzátok az úszni nem tudó testvéreteket a folyóból! És inkább éheztek és fáztok három napig, ahelyett hogy megkerestétek volna az eltévedt testvéreteket. Ej, de balgatók vagytok!
- Na éppen! Örökké egymásért fogunk majd ugrálni – mormogtak a testvérek.
- De hiszen a világ legboldogabb emberei lehetnétek – mondta nekik Árnika. – Akármelyikőtök beleesne a folyóba, biztos lehetne benne, hogy a többi tizenegy utánaugrik és kihúzza. Akármelyikőtök eltévedne, bízhatna benne hogy máris keresik a többiek. Nagy bizalom és szeretet lehetne bennetek.
- Tényleg – mondta a legidősebb testvér, és valamennyien elkerekedett szemmel néztek Árnikára. – Ez előbb is eszünkbe juthatott volna!
- És hopp, felnyögött mind a tizenegy. A tizenkettedik testvér a vállára vette a fát. Nosza, ugrottak is azonnal, futottak. Odszaladtak a facipelő testvérükhöz, mind a tizenegyen segítettek neki. Tizenkettejüknek olyan könnyű volt a fa, hogy alig érezték a súlyát. Nem kellett már nyögni, nyöszörögni. Vitték nagy boldogan a fát, és egyszer csak elkezdtek ám kiabálni:
- Hej, viszket a szemünk, melyikőtök sír?
- Én sírok – mondta a tizenkettedik testvér –, de örömben.

Lázár Ervin

HUMORSIVATAGI ATYÁK BÖLCS HUMORA

- » Az erényekkel kapcsolatban hangoztatta a boldog emlékü János atya: “Az erény, amely nem volt kitéve kísértésnek, nem erény, hanem csak hipotézis.”
- » Az egyik szcétai öreget sokat zaklatta a cellatársa. Egy napon megelégtelt az öreg. - Testvér, ma éjszaka azt álmodtam, hogy a mennyországban jártam - mondta. - Velem is találkoztál? - kérdezte a testvér. - Nem. Éppen emiatt voltam biztos benne, hogy a mennyországba kerültem.
- » Sírnyalázáson kaptak rajta egy nomádot, és Sziszóész atya elé vezették. - Nem szégyelled magad, hogy sírokat rabolsz ki? - kérdezték. - Én senki élő emberfiának nem okoztam kárt! - magyarázta a nomád. Látogatóba ment az öreg, és megkérdezte társától: - Van még abból a múltkori borodból? - Hogyne volna, testvér. - Akkor kérek egy pohár vizet.
- » Egy öreg sokévi küzdelem után így sóhajtott fel? “Istenem, ha te mindenütt ott vagy, hogyan történhet meg, hogy én mindig másutt vagyok?”

VERSBÉKE

Valami furcsa összehangolódás,
 Valami ritka rend –
 Széthúzó erők erős egyensúlya,
 Mély belső bizonyosság idebent –
 Bizonyosság arról, hogy élni jó,
 Szenvedni elkerülhetetlen,
 Szeretni tisztán: megistenülés,
 Meghalni szép –
 S a Kifejezést meglelni mindezekhez,
 Megtalálni a felséges Igét:
 Az Igét mindezekhez:
 A Béke ez.
 Orkán ordíthat aztán odakünt,
 Robbanhat ezer bomba: kárbament,
 De kárt nem okozott.
 Bent:
 Csend.
 A Béke itt kezdődik.
 Bent:
 Csend.
 Isten hozott.

Reményik Sándor

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI PROGRAMJAINK

Az adventi időszak szerdai és pénteki napjain roráte szentmisét tartunk 6³⁰ kezdettel.

Nov. 28. Szombat	9 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ fszt. hittanterem	Adventi koszorúkötés
Nov. 28. Szombat	17 ⁴⁵ Templom	Adventi gyertyagyújtás
Dec. 2. Szerda	06 ³⁰	Első hajnali mise
Dec. 5. Szombat	17 ⁴⁵ Templom	Adventi gyertyagyújtás
Dec. 6. Vasárnap	9 ⁰⁰	Mise, Mikulás ünnepség
Dec. 12. Szombat	9 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Kézműves foglalkozás
Dec. 12. Szerda	17 ⁴⁵ Templom	Adventi gyertyagyújtás
Dec. 16. Szerda	16 ⁰⁰ Templom	A XIII. kerületi iskolák karácsonyi hangversenye
Dec. 19. Szombat	8 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Templomtakarítás
Dec. 19. Szombat	17 ⁴⁵ Templom	Adventi gyertyagyújtás
Dec. 23. Szerda	9 ⁰⁰ Templom	Karitás karácsonyi ünnepség
Dec. 24. Csütörtök	9 ⁰⁰ -	Kórházlátogatás
Dec. 24. Csütörtök	15 ⁰⁰	Misztériumjáték
Dec. 25. Péntek	0 ⁰⁰	Éjféli mise
Dec. 31. Csütörtök	18 ⁰⁰	Év végi ájtatosság, szentmise
Jan. 1. Péntek	0 ⁰⁰	Évkezdő éjféli mise

FELHÍVÁS!

Várjuk azon cégek, vállalkozások jelentkezését, akik a BékeHírben való hirdetés ellenében hozzá tudnának járulni az újság előállítás költségehez.

Köszönettel: a szerkesztőség.

Hittanórák és közösségi foglalkozások rendje 2009/10

TH: „Tábor hegy” (2. em.), TT: tanácsterem (1. em.), KSZ: klubszoba, TK: téli kápolna

Óvodások hittanórája	Hétfő	17 ⁰⁰	Barna Katalin	KSZ
1. és 2. osztályosok hittanórája	Hétfő	17 ⁰⁰	Tibor atya	TT
Elsőáldozásra készülők hittanórája	Kedd	17 ⁰⁰	Róbert atya	TH
4-5. osztályosok hittanórája (tavalyi elsőáld.)	Hétfő	17 ⁰⁰	Róbert atya	TH
5-7. osztályosok hittanórája	Hétfő	18 ⁰⁰	Tibor atya	TT
8-9. osztályosok hittanórája	Kedd	18 ³⁰	Tibor atya	TT
Ifjúsági hittanóra (középkorúak korszakától)	Hétfő	19 ⁰⁰	Róbert atya	TH
Istenkereső fiatalok szentségfelkészítője	Péntek	19 ⁰⁰	Róbert atya	TH
Fiatalfelnőttek katekézise (kététhente)	Kedd	19 ³⁰	Tibor atya	TT
Bibliaóra (felnötteknek)	Kedd	18 ³⁰	Róbert atya	KSZ
Ministránsgyűlés	Péntek	17 ⁰⁰	T. atya-Szolnoki J.	KSZ
Cserkészgyűlés	Péntek	17 ⁰⁰	Hajósi Áron	TK
Ifjúsági gitáros énekkari próba	Vasárnap	10 ³⁰	Vida Zoltán	KSZ
Felnőtt kóruspróba	Péntek	18 ³⁰	Mohai Miklós	TT
Imacsoport: minden hónap 2. és 4.	Szerda	19 ⁰⁰	Lányi Enikő	KSZ
Imacsoport: kététhente (2009-ben: páros hét)	Hétfő	19 ⁰⁰	Bella Erika	TK

Várjuk észrevételeiket és javasataikat!

Kiadja: Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.:3-400-666

Nyomdai munkák: Monobit nyomdaipari Kft. 1033 Bp. Reményi Ede u. 3. Tel.:439-0485

Kapcsolat: 20/775-2797 (Tibor atya), 20/331-9588 (Hajósi Áron), 20/991-9927 (Czinege Attila)

web, e-mail: www.szentlaszlo.tk, bekehr@gmail.com

Információs lista: szentlaszlo@lists.ghost.hu (List owner: cino@gportal.hu)

A lista honlapja: http://lists.ghost.hu/mailman/listinfo/szentlaszlo

